

Baskerville byl rozčilen tak, že stěží mohl cokoli říct, a když konečně promluvil, udělal to hrubším stylem Západu, než jaký jsme od něho slyšeli ráno.

„Zdá se, že mě tady v hotelu pokládají za nějaké nemluvně,“ zvolal, „poznají ale, že se spletli, pokud okamžitě nezmění přístup. U všech čertů, nenajdou-li ti chlapi scházející botu, něco se tady stane. Dovedu snést i žert, pane Holmesi, ale co je moc, to je moc!“

„Ještě pořád hledáte svou botu?“

„Ano, pane, a chci ji najít!“

„Ale říkal jste, že to byla nová hnědá bota?“

„Jistě, pane! Ale teď je to stará bota!“

„Chcete snad říct...“

„Ano, to právě chci říct! Měl jsem všeho všudy tři páry – nové hnědé, staré černé, a lakované boty, které nosím teď. Minulou noc mi vzali jednu z hnědých a dnes mě obrali o jednu černou botu. Tak co je? Máte ji konečně? Mluvte, chlape, a necivte tak na mě!“ Před Henrym stál polekaný německý sklepník.

„Nikoli, pane!“ pravil. „Pátral jsem po ní v celém hotelu, ale nikde jsem ji nenašel.“

„Dobrá! Buď tady ta bota do večera bude, nebo mi zavoláte správce hotelu, abych mu řekl, že okamžitě opouštím tenhle hotel.“

„Bota bude nalezena, sire! – Slibuji vám, budete-li mít trochu trpělivosti, že ji najdeme.“

„To doufám. Protože je to poslední věc, kterou ztrácím v této peleši zlodějské. Pane Holmesi, odpustíte mi, že vás znepokojuji takovou hloupostí.“

„Stojí to za to, abyste se znepokojil.“

„Cože? Zdá se vám to tak důležité? Jak si to vysvětlujete?“

„Nepokouším se si to vysvětlit.“

„Je to nejpodivnější a nejzřetelnější věc, která se mi kdy přihodila.“

„Nejpodivnější snad,“ pravil Holmes zamýšleně.

„Co si o tom myslíte vy sám?“

„Nemůžu tvrdit, že bych tomu rozuměl. Váš případ je velice složitý, sire Henry. Uvedu-li jej do souvislosti se smrtí vašeho strýce, nevím, jestli z pěti set důležitých případů, jimiž jsem se zabýval, byl byť jen jediný tak dalekosáhlý. Máme však v rukou několik nitek a je naděje, že nás jedna nebo druhá uvede na stopu. Možná budeme některou stopu sledovat marně, ale dřív nebo později musíme narazit na tu pravou.“

Strávili jsme v dobrém rozpoložení snídani, při níž se mluvilo jen velmi málo o záležitosti, která nás svedla dohromady. Teprve v salonku, do něhož jsme se později odebrali, se Holmes zeptal sira Baskervilla, co hodlá dělat dál.

„Odjet na baskervillský zámek.“

„A kdy?“

„Ke konci týdne.“

„Myslím, že vaše rozhodnutí je moudré. Jsem si naprosto jistý, že jste v Londýně střežen, a mezi miliony obyvatel tohoto